

Vår slekt på Storfloren gjennom 400 år

Av Josef Storflor

Josef

I forbindelse med Storflor-slektstevnet 2004 forfattet Josef Storflor, født 26.9.1921, dette 400-årige slekts- og gårdshistorienotatet fra Storflor-slekta i Stjørdal. På slektsstevnet den 8. august 2004 leste hans sønn, Helge Storflor, det opp.

I notatet lister Josef opp navn, fødselsår og dødsår på Storflor-slektas forfedre. Deretter gir Josef et historisk tilbakeblikk på slektas og gardens historie.

Josef var selv eier og gårdbruker på gården Storflor, som ligger på Flornes i Stjørdal, Nord-Trøndelag.

Forfedre

Torstein Larsen, f. 1603, eier 1624–1680

Håkon Torsteinsen Floren, f. 1643, d. 1696

Gift med Beret Pedersdtr. Bjørngaard, f. 1651, d. 1742

Datter Ingeborg Håkonsdtr., f. 1688, d. 1750

Gift med Arnt Kilnes, f. 1684, d. 1750

John Arntsen Kilnes, f. 1710, d. 1787

Gift med Mali Hegre, f. 1718, d. 1795

Ole Johnsen Kilnes Floren, f. 1749, d. 1795

Gift med Sollaug Sivertsdtr. Østkil, f. 1753, d. 1827

John Olsen Floren, f. 1781, d. 1835

Gift med Kari Tomasdtr. Ydsti, f. 1785, d. 1825

Ole Johnsen Floren, f. 1816, d. 1881

Gift med Beret Olsdtr. Østkil, f. 1818, d. 1900

John Olsen Floren, f. 1840, d. 1924

Gift med Beret Larsdtr. Renå, f. 1842, d. 1912

Ole J. Storflor, f. 1881, d. 1963

Gift med Ellen Frøseth, f. 1881, d. 1960

Så følger Ole og Ellens etterkommere fram til år 2004.

Floren

Navnet Floren betyr i følge professor Rygh en utvidelse av terrenget – i stasjonsområdet og ved Storflor-gårdene. En oldtidsgrav vest for Storflor beviser at det har bodd folk i bygda svært lenge. Det har vært mye ferdsel her, helt fra Olav Haraldson, som i 1027 stanset og drakk av kilden ved Kjelbergnes. Dit kom de ridende julekvelden helt nede fra Berre («Berri») ved Stjørdal for å bli hellignet av vatnet, helt fram til 1750-årene.

Svartedauden tok livet av veldig mange. Det heter at etter 1350 var det bare ei jente fra Meådal som overlevde. Slik ble Storfloren ødegård i mange år. Men i 1557 er Joen Frolen nevnt som bruker. Gården er en av svært få i dalføret som aldri har ligget under noe krongods, eller for å sitere Hegrasboka: ”Garden har vori bondeodel så lenge som ein gjennom kjelder kan koma tilbake i tida”. Hårde tider har de døyet, de som bodde her. I 1612 kom en hollandsk hær oppover dalen, brente de tre gårdene

Storflor–Lilleflor–Hegset, og for videre over fjella til Jemtland. Så måtte de bygge stue og uthus på nytt. Fjøset måtte være stort. I 1657 ble det betalt feskatt for 19 kyr, 4 hester, 10 sauer og 8 geiter. Så kan en tenke seg slåttonna. Alt ble slått med ljå, alle bakkene vest for gården og på sørsida av elva. På Våtmyra og på Halvardsetta sto det høystakker, høyet ble kjørt fram om vinteren. Tømmeret til husene ble saget på Sagsletta ved Mølska, helt tilbake til 1600-tallet. Kornet ble malt oppe i Bekkdalen. Jakt og fiske betød mye. I Svarthølen ble det fisket laks i 1535.

Ola Larsen Floren, f. 1737 ("Halt-Ola") var siste bruker av hele Storfloren. Hans handikap var trolig årsak til at han solgte gården i 1778 og flyttet til Kjelbergnes. Skatter og avgifter tyngtet nok også Halt-Ola. Krigsskatt, tjenerskatt, skoskatt, prinsesseskatt. Folk på gården hadde også skyssplikt for øvrighetspersoner som skulle østover dalen, i all slags vær. Halt-Ola hadde 7 barn. Peder Flor, også kalt "Overjeger Flor", var en av dem. Han deltok på en framifrå måte i kampen mot svenskene i Østfold 1807–14. Hans sabel fra 1802 ligger i stabburet. Peder Flor var dannebrogsmann. Det står en bauta på Hegra kirkegård over ham.

Vår slekt går tilbake i tida hele 400 år. Fra den gamle Flor-slekta ble Ingeborg Håkonsdatter Floren f. 1688, gift med Arnt Johnsen Kilnes. Deres sønnesønn Ole Johnsen Kilnes f. 1749 ble gift med Sollaug Sivertsdr. Østkil f. 1753. Sollaug og Ole kjøpte Storfloren i 1781. Videre slekt, se registeret.

Omgangsskole, husstell og kristentro

Første lærer var Esthen Jensen. Senere kom hans sønn Peder Jensen hit i 1807, bare 16 år gammel. Skolegangen foregikk i storstua. Gardsfolket holdt på med sitt, ved rokken og høvelbenken. Barna satt ved langbordet. Det var høytlesning og "megen surr i stuen". Fagene var kristendom og norsk og litt rekning. Barna måtte kunne Fadervår og salmevers for å slippe fram for presten. Når de ba, bøyde barna kne. Om kvelden samlet læreren barna og de voksne. Da var det sang og musikk. Læreren spilte fele og salmodikon (enstrenget strykeinstrument).

Det var mye å gjøre på gården. Husmora måtte lage mat 5-6 ganger daglig. I "soinnhuset" satt karene før jul og laget maltøl. Humle til ølet hentet de fra humlehagen. Det var påbudt i Frostatingsloven å ha humlehage. I Lintjønna myket de linet. Redskapene er i stabburet.

Det var et mannsdominert samfunn de levde i i gamle dager. Nå vil jeg få fremheve kvinnenes store betydning i slekta. De kom fra solide heimer: Bjørngård, Ingstad, Kilnes, Østkil, Ydsti, Renå, Frøseth. Arbeidsinnsatsen var svær. En god kristen arv hadde de med seg. Far sa en gang: "Mor di ber mye for dokk barna". Min oldefar skrev det slik i sin gamle postill: "O nådens Ånd, bring Ordet dypt ned i mitt hjerte til en blivende velsignelse".

Denne velsignelsen har hvilt over vår slekt.

Josef Storflor, juli 2004